

Arrest

**nr. 151 271 van 26 augustus 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn en X, die verklaart van Albanese of Macedonische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 16 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat F. HASOYAN en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 mei 2012 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 mei 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Dit is de eerste bestreden beslissing, zij is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.05.2012 werd ingediend door:

S(...), H(...)

[...]

Nationaliteit: Onbepaald (Servië)

en echtgenote:

S(...), X(...)

[...]

Nationaliteit: Macedonië

en hun meerderjarige zoon:

S(...), B(...)

[...]

*Nationaliteit: Albanië * volgens paspoort: Macedonië*

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 1907 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland:

Het feit dat betrokkenen sinds november 2007 in België verblijven; dat zij hier duurzame sociale bindingen hebben; dat zij Nederlands geleerd hebben; dat zij willen voorzien in hun eigen levensonderhoud; dat zij een grote vrienden en kennissenkring opgebouwd hebben; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben; en dat zij ter staving van hun integratie steunbrieven, een verklaring van goed gedrag in het opvangcentrum, een verklaring van de maatschappelijk assistent, opleidingsattesten van de eenheid zelfstandig ondernemen, eenvoudig metselen, basis metselen en basistechnologie bouw tv, attesten van cursussen Nederlands, attesten van inburgering, getuigschriften maatschappelijke oriëntatie, bewijzen dat mijnheer S(...) H(...) meegewerkt heeft bij bouwwerken in het opvangcentrum en weigeren van een aanvraag arbeidskaart voorleggen verantwoordt niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 30.11.2007, die afgesloten werd op 26.06.2008 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan zeven maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet ten volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijks of orerende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen halen aan dat een terugkeer naar het land van herkomst onwenselijk en onmenselijk is en dat zij een trauma zullen oplopen bij terugkeer. Verzoekers tonen echter niet aan de hand van concrete elementen aan dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst of een derde land waar zij kunnen verblijven om de aanvraag via de reguliere weg in te dienen. De loutere vage bewering dat zij een trauma zouden oplopen bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen verwijzen naar de 'actuele toestand in de regio van herkomst'. Een loutere verwijzing naar een actuele toestand in een bepaalde regio, wat verzoekers hier ook mee bedoelen, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat betreft het argument dat het kind van betrokkenen hier school gelopen heeft, wat gestaafd wordt een schoolattest (schooljaar 2011-2012) dient opgemerkt te worden dat de zoon van verzoekers meerderjarig is (geboortedatum 09.06.1993) en bijgevolg niet leerplichtig. Bovendien tonen zij niet aan dat hun zoon geen hogere opleiding zou kunnen volgen in het land van herkomst.

Betrokkenen roepen in dat mevrouw S(...) ernstig ziek is en een medische regularisatieaanvraag heeft ingediend die nog hangende is. Het is zo dat verzoekers reeds meerdere aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 hebben ingediend, namelijk op 31.10.2008, 06.03.2012 en 10.08.2012. Deze aanvragen werden afgewezen op respectievelijk 17.01.2012 (ongegrond), 12.07.2012 (onontvankelijk) en 03.10.2012 (onontvankelijk). Dit element kan bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden worden.

Verzoekers stellen dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in hun land van herkomst. Zij tonen echter op geen enkele wijze aan dat zij zich niet zouden kunnen wenden tot de Belgische ambassade bevoegd voor Macedonië (nationaliteit van mevrouw S(...) en mijnheer S(...))

B(...)) in Sofia, Bulgarije of tot de Belgische ambassade in Belgrado, Servië (nationaliteit van mijnheer S(...)) H(...)).

De advocaat stelt dat wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van een van de gezinsleden, er mag aangenomen worden dat de overige gezinsleden evenmin kunnen terugkeren. Verzoekers leggen echter geen bewijzen voor dat een van de gezinsleden niet kan terugkeren naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf, in casu Macedonië. Derhalve wordt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond. Alle leden van het gezin kunnen samen terugkeren naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënt wenst om gehoord te worden teneinde zijn argumenten verder uiteen te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Betrokkenen roepen artikel 3, 12, 16 en 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind in. Aangezien alle betrokkenen echter meerderjarig zijn, zijn de bepalingen en artikels van dit verdrag niet relevant voor hun situatie."

Nog op 16 mei 2013 neemt de gemachtigde ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, dit in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift tegen de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing, dit zijn de bevelen om het grondgebied te verlaten van 16 mei 2013, geen (ontvankelijk) middel wordt aangevoerd.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 *juncto* 39/69 impliceert dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien de verzoekers voldoende duidelijkheid verschaffen omtrent de wijze waarop de ene dan wel de andere bestreden beslissing een welbepaalde rechtsregel schendt.

In casu zetten de verzoekers in hun verzoekschrift twee middelen uiteen, die echter enkel gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 16 mei 2013 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Nergens in het verzoekschrift wordt vermeld op welke wijze de bevelen om het grondgebied te verlaten enige rechtsregel zouden schenden.

Ter terechtzitting geconfronteerd met het bovenstaande, merkt de advocaat van de verzoekers op dat de bevelen om het grondgebied verlaten werden getroffen als gevolg van de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Zij stelt dat de vernietiging van de beslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet tot de vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten zal leiden. De verzoekers kunnen hierin evenwel niet worden gevolgd. De bevelen om het grondgebied te verlaten berusten immers op onderscheiden juridische en feitelijke grondslagen (artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet: de verzoekers verblijven langer in het Rijk dan toegelaten), die niet afhangen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De verzoekers kunnen *in casu* niet voorhouden dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing meteen tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de overige bestreden beslissingen hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van een beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekers tot enig verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

Zodoende wordt vastgesteld dat geen middel werd aangevoerd tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, dit zijn de bevelen om het grondgebied te verlaten van 16 mei 2013. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (RvS 28 september 2009, nr. 196 412).

Het beroep is derhalve onontvankelijk wat de beslissingen van 16 mei 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Het beroep is enkel onontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, hierna 'de bestreden beslissing' genoemd.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis VrW onontvankelijk verklaard op 16/05/2013 wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73,025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen" (RvV 5616, RvV9628, RvV 10087, RvV 10047).

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te

dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers nl.:

Dat ten eerste dient te worden opgemerkt dat verzoekers benevens een asielprocedure in het Rijk, tevens verblijfsprocedures ex art. 9ter VrW en 9bis vrw hebben geactiveerd.

Verzoekers hebben zich in het initiële verzoekschrift zich aldus gebaseerd op de door hen in het Rijk doorlopen verblijfsprocedures en verwijzen te dien einde naar hun verzoekschrift ex art. 9bis VrW dd. 02.05.2013:

"Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procédure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.

Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procédure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft.

Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord].

De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008.

De termijn van vijf jaar wordt teruggebracht op vier jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoolliepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure.

De termijn in het kader van een procédure artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet volgend op de asielprocedure (of op de asielprocedure en Raad van State procédure) wordt enkel meegerekend indien de aanvraag binnen de vijf maanden na de definitieve beslissing door de asielinstanties of de Raad van State werd ingediend.

De termijnen van vier of vijf jaar bevatten ook alle wettelijke termijnen voor het indienen van een beroep ten aanzien van een negatieve beslissing betreffende de asielaanvraag. De termijn tussen de datum van de betekening aan de betrokkene van de definitieve beslissing betreffende zijn asielaanvraag en deze waarop eventueel een aanvraag artikel 9,3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet werd gedaan, wordt eveneens meegeteld, evenwel beperkt tot twee maanden.

De derde paragraaf en de laatste paragraaf onder '1.1' zijn ook hier van toepassing. "

"In de aangehaalde critérium voorziet de instructie daadwerkelijk dat een regularisatieprocedure onder bepaalde voorwaarden kan meegeteld worden. De instructie vermeldt daarbij expressis verbis procédures op basis van het oude artikel 9 lid 3 (d.w.z. zowel medische als humanitaire regularisatieprocedures), en procédures op basis van het huidige artikel 9bis vw (humanitaire regularisaties). De 9ter procédure (die sinds 1/6/2007 de medische 9 lid 3 procédure vervangt) wordt daarbij niet expliciet vernoemd. Het vademecum spreekt over alle soorten "regularisatieprocedures". De 9ter procédure is ook een regularisatieprocedure en derhalve is er geen afdoende reden om een onderscheid te maken aangezien er geen aanzuigeffect van uitgaat....-

Prangende humanitaire situaties (punten 2.1. tot 2.6. van de instructie)

Elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is, moet als een prangende humanitaire situatie worden beschouwd.

De instructie noemt enkele categorieën van personen die vandaag kunnen worden geregulariseerd wegens « een prangende humanitaire situatie ». Dit is geen exhaustieve lijst.

"Echtgenoten met een verschillende nationaliteit die afkomstig zijn uit landen die dit type van gezinshereniging niet toestaan, met het gevolg dat bij verwijdering naar hun respectieve landen van herkomst de gezinscel zou worden verbroken, vooral als zij een gemeenschappelijk kind hebben. "

Immers:

- 1. Verzoeker bezit de Joegoslavische nationaliteit (Stukken 1);*
- 2. Verzoekster bezit de Macedonische nationaliteit (Stukken 1);*
- 3. Bij verwijdering naar hun respectieve landen van herkomst zou hun gezinscel ernstig worden verbroken;*
- 4. Hun landen van afkomst kennen een dergelijke gezinshereniging niet toe;*
- 5. Aan de hand van het administratief dossier blijkt dat zij alhier afdoende langdurige procedures hebben gevoerd zoals nader geëxpliciteerd in de regularisatiecriteria dd. 19/07/2009 i.h.b. punt 1.2;*

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05/10/2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis vw. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigen nochthans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. "

Verwerende partij heeft in haar bestreden beslissing ambtshalve de toepassing van punt 1.1. van de vernietigde regularisatiecriteria getoetst aan de concrete situatie van verzoekers en heeft de duur van hun asielprocedure als onvoldoende lang gecatalogiseerd om hen te regulariseren nl.:

"...De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 7 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden..."

Zoals vermeld, hebben verzoekers in hun verzoekschrift ex art. 9bis VrW zich tevens hoofdzakelijk gestoeld op de inmiddels vernietigde regularisatiecriteria dd. 19/07/2009.

Verzoekers doorliepen zoals vermeld diverse verblijfsrechtelijke procedures in België de welk het fundament vormden om op 02/05/2012 een verzoek conform art. 9bis VrW - op basis van deze criteria - in te stellen.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochthans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert. onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Er weze tevens benadrukt dat verzoekers zich benevens de instructie dd. 19.07.2009, het schoollopen,

tewerkstelling en integratie in hun verzoek hadden opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift en het administratief dossier in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is.

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd conform punt 1.2. en/of punt 2 van de regularisatiecriteria dd. 19.07.2009 - temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de asielprocedure van verzoekers ingevolge toepassing van punt 1.1 van datzelfde criteria dd. 19.07.2009 - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend, temeer daar zij van rechtswege deze criteria heeft getoetst in het kader van punt 1.1. van voormelde criteria door te verwijzen naar hun korte duur inzake hun asielprocedure.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat ten tweede verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoeker nl.:

"Dat ten zevende verzoekster ernstig ziek is en derhalve op heden een aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet hangende heeft- en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12.2005 bevinden verzoekers zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. (zie: administratief dossier)."

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop deze procédure art. 9ter VrW ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige analyse van het medisch dossier van verzoeker i.h.b. zijn psychische en fysieke capaciteit om een reis te ondernemen naar zijn land van herkomst om aldaar de vereiste aanvraag te realiseren.

Bovendien heeft verzoeker geen geldige passpoort meer vanwege de Servische autoriteiten en wordt hij spontaan door verwerende partij als Staatloos geëtiketteerd.

Verzoeker kan zich onder geen enkel beding zonder een geldige passpoort zich naar de bevoegde Ambassade in Belgrado (Servië) wenden.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoeker grondiger dienen te motiveren.

Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de

opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis VrW. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Dat ten derde verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie en schoolgang van het kind buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar hun landen van herkomst.

Bovendien kan verzoeker niet terugkeren naar Macedonië en verzoekster niet naar oud- Joegoslavië, thans Servië. Bij een afzonderlijke terugkeer zou hun gezinscel ernstig worden verbroken.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de

beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen (uitstekende integratie - schoolgang van het kind - werkbereidheid - verblijf van quasi 6 jaar - afzonderlijke nationaliteiten - staatloosheid van verzoeker edm...) geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing de uitstekende integratie van verzoekers en de andere voormelde elementen niet betwist wordt, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren.

Uit het voorgaande blijkt onstuitbaar dat het "bijzonder moeilijk" is om de aanvraag vanuit de landen van herkomst te doen en dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden, wat in casu niet gebeurd is. Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9bis van de vreemdelingenwet en zet zij uiteen welke redenen ten grondslag liggen van de bestreden beslissing, met name dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt ingegaan op de verschillende door de verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aangebrachte elementen ter ondersteuning van de buitengewone omstandigheden en telkens wordt voor elk van deze elementen gemotiveerd waarom deze niet worden weerhouden.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 ligt niet voor.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekers betwisten *in casu* dat de motivering afdoende is.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14

februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In zoverre de verzoekers aangeven dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd waar zij zich in hun aanvraag beriepen op het punt 1.1. en 1.2. van de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, 3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing op dit punt wordt gemotiveerd dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest van 9 december 2009 en bevestigd bij arrest van 5 oktober 2011, waardoor de hierin vervatte criteria niet meer van toepassing zijn. De verzoekers maken niet aannemelijk als zou deze motivering niet afdoende zijn. Voormelde nietigverklaring houdt immers in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Gelet op de nietigverklaring blijkt niet dat in de bestreden beslissing nog in een verdere motivering omtrent de toepasselijkheid van de instructie zou dienen te worden voorzien of dat nog enige motivering diende te worden voorzien inzake de criteria 1.1. en 1.2. van voormelde instructie. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de Raad van State overging tot de nietigverklaring van voormelde instructie omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*. Ten overvloede merkt de Raad dan ook op dat de ingeroepen criteria van de instructie elementen betroffen op basis waarvan de aanvraag gegrond zou kunnen worden verklaard, zodat een motivering hieromtrent zich in de ontvankelijkheidsfase hoe dan ook niet opdrong. Met hun betoog ter zake, waarbij de verzoekers eigenlijk aangeven een andere mening te hebben hieromtrent, tonen de verzoekers niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn zoals de verzoekers terecht aanvoeren omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verwerende partij oordeelde *in casu* dat de verzoekers met hun aanvraag niet aantonen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure zodat in hun geval geen buitengewone omstandigheden blijken.

In een eerste middelonderdeel wijzen de verzoekers erop dat zij zich in hun aanvraag om machtiging tot verblijf hoofdzakelijk hebben gesteund op (de criteria 1.1. en 1.2. van) de instructie van 19 juli 2009. Zij betogen dat zowel het kabinet van de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog steeds zouden gelden voor wie eraan voldoet en dat het voldoen aan een van de criteria zou impliceren dat het bewijs van de buitengewone omstandigheden en van de gegrondheid van de aanvraag is geleverd. Verder betogen de verzoekers dat de verweerder de eigen intentieverklaring niet zonder meer kan negeren.

De Raad wijst er evenwel op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing correct aangaf dat voormelde instructie bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 werd vernietigd en bijgevolg niet meer van toepassing is. De Raad van State ging over tot de nietigverklaring van voormelde instructie omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Voor zover het betoog van de verzoekers tot doel heeft alsnog een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, dient de Raad op te merken dat dit geen dienstig betoog is. De Raad kan niet toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). De verzoekers kunnen geen toepassing verkrijgen van een instructie die onwettig is. Mogelijke verklaringen van bewindslui of van het hoofd van de Dienst Vreemdelingenzaken, die stellen dat de instructie toch nog wordt toegepast in de praktijk, zijn *contra legem* en de verzoekers kunnen er dan ook geen argument uit putten om alsnog de instructie te doen toepassen. De vaststelling dringt zich dan ook op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van de verzoekers om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria niet meer van toepassing zijn.

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde, overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Hij heeft hierbij telkens op concrete wijze toegelicht waarom hij van oordeel is dat de verschillende aangebrachte elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Na te hebben vastgesteld dat geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon de gemachtigde niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou zij de wet miskennen. De verzoekers tonen door te verwijzen naar verklaringen afkomstig van het kabinet van de bevoegde staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria in de

vernietigde instructie alsnog zouden worden toegepast niet aan dat de *in casu* bestreden beslissing is genomen met miskennen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ook een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur in geen geval toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde, *in casu* de verplichting voor het bestuur om in het raam van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State betreffende de regularisatiecriteria van de wet van 22 december 1999 of betreffende een ongegrondheidsbeslissing op basis van het oude artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet is niet dienstig, nu niet blijkt dat de feiten die aanleiding gaven tot deze rechtspraak gelijkaardig zijn aan deze in huidig voorliggende zaak. Er blijkt verder evenmin dat de gemachtigde de aanvraag enkel heeft geweigerd op grond dat niet is voldaan aan een van de criteria van de instructie, zodat het betoog van de verzoekers in dit verband evenmin dienstig is. Waar de verzoekers stellen dat zij zich benevens de instructie, ook hebben beroepen op het schoollopen, tewerkstelling en integratie, merkt de Raad op dat uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde deze elementen concreet in rekening heeft genomen en dat hij op gemotiveerde wijze tot het standpunt is gekomen dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekers menen dat de gemachtigde impliciet gebruik heeft gemaakt van criteria van de vernietigde instructie door te verwijzen naar de duur van de asielaanvraag, wordt erop gewezen dat de verzoekers zelf melding hadden gemaakt van deze duur in hun aanvraag, zij hebben zelf verwezen naar het feit dat zij hier reeds verschillende procedures doorlopen hebben. Door te stellen dat de duur van de asielpprocedure niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd, en dat een zekere behandelingsperiode geen verblijfsrecht geeft, kan niet aangenomen worden dat de gemachtigde gebruik maakt van de vernietigde instructie. Deze redenering van de verzoekers kan niet worden aangenomen.

De overtuiging van de verzoekers dat er in hun geval wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en de herhaling van de aangehaalde argumenten in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen de bestreden beslissing niet doen wankelen. De theoretische beschouwingen die verzoekers uiten aangaande de geschonden geachte bepalingen en beginselen tonen daarvan geen schending aan.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede middelonderdeel, voeren de verzoekers aan dat zij zich in hun aanvraag tevens hebben gesteund op de medische toestand van “verzoeker”. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de aanvraag in een zevende punt onder de titel “*Omtrent de ontvankelijkheid: de uitzonderlijke omstandigheden*” vermeldt dat de verzoekster, en niet de verzoeker ernstig ziek is. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

“Betrokkenen roepen in dat mevrouw S(...) ernstig ziek is en een medische regularisatieaanvraag heeft ingediend die nog hangende is. Het is zo dat verzoekers reeds meerdere aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 hebben ingediend, namelijk op 31.10.2008, 06.03.2012 en 10.08.2012. Deze aanvragen werden afgewezen op respectievelijk 17.01.2012 (ongegrond), 12.07.2012 (onontvankelijk) en 03.10.2012 (onontvankelijk). Dit element kan bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden worden.”

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door de verzoekers geenszins betwist. Waar zij aangeven dat de gemachtigde het voorgelegde medische dossier diende te onderzoeken en dat hij zich diende uit te spreken omtrent de fysieke en psychische capaciteit om een reis te ondernemen naar het land van herkomst om aldaar de vereiste aanvraag in te dienen, merkt de Raad op dat het standpunt van de verzoekers geen steun vindt in de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt immers als volgt:

*“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :
[...]*

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

In casu verwezen de verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf naar de aanvraag die zij hadden ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waaruit zou blijken dat de verzoekster ernstig ziek is. Naar luid van artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet kunnen deze elementen echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid en dienen zij onontvankelijk verklaard te worden. Zodoende kon de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, in het kader van de buitengewone omstandigheden in geen geval opnieuw overgaan tot de beoordeling van de elementen die in de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden aangebracht. De gemachtigde stelt op dit punt dus naar recht en rede dat de ziekte van de verzoekster niet als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Er kan niet in worden gezien waarom een verdere motivering op dit punt zou zijn vereist.

Waar de verzoekers nog stellen dat de verzoeker geen geldig paspoort meer heeft van de Servische autoriteiten zodat hij zich niet tot de bevoegde ambassade in Belgrado kan wenden, merkt de Raad op dat de verzoekers zich blijkens de voorliggende gegevens in hun aanvraag van 2 mei 2012 slechts in het algemeen hebben beroepen op het feit dat “in het land van herkomst” geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging meer aanwezig is. Er wordt niet gewezen op het feit dat de verzoeker niet over de Servische nationaliteit zou beschikken. De verzoekers kunnen op dit punt dan ook geen specifiek antwoord verwachten. Het aantonen van buitengewone omstandigheden is immers een zaak van de aanvrager, en het is op hem dat de bewijslast ter zake rust.

Bovendien vindt de bewering dat de verzoeker door de gemachtigde spontaan als staatloos wordt beschouwd, geenszins steun in de thans bestreden beslissing. Hierin wordt voor de verzoeker de volgende nationaliteit aangegeven: “onbepaald (Servië)”. De bestreden beslissing bevat tevens de volgende redengeving:

“Verzoekers stellen dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in hun land van herkomst. Zij tonen echter op geen enkele wijze aan dat zij zich niet zouden kunnen wenden tot de Belgische ambassade bevoegd voor Macedonië (nationaliteit van mevrouw S(...) en mijnheer S(...) B(...)) in Sofia, Bulgarije of tot de Belgische ambassade in Belgrado, Servië (nationaliteit van mijnheer S(...) H(...)).”

Deze vaststellingen stroken met de gegevens van het administratief dossier. Nu de verzoekers zelf in gebreke zijn gebleven om de thans beweerde ontstentenis van de Servische nationaliteit – hetgeen overigens een loutere bewering betreft – als een buitengewone omstandigheid in het kader van hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet naar voor te schuiven, kan niet worden aangenomen dat er op de gemachtigde dienaangaande een verdere onderzoeksplicht zou rusten.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

In een derde middelonderdeel zetten de verzoekers uiteen dat ze in hun aanvraag tevens hebben aangehaald dat het wegens het vergevorderd stadium en de schoolgang van hun kind buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst. Hieromtrent zou geen afdoende motivering zijn geboden in de bestreden beslissing.

Dienaangaande merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing op een pertinente wijze wordt vastgesteld dat de elementen van integratie betrekking hebben op de gegrondheid en in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet worden behandeld. Het is immers vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198 769) dat omstandigheden die bv. betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van veel vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en daarom niet kunnen verantwoorden waarom deze in België is ingediend.

Met betrekking tot het school lopen van de derde verzoeker, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat deze zoon van de verzoekers meerderjarig en bijgevolg niet leerplicht is en dat de verzoekers niet aantonen dat hun zoon geen hogere opleiding zou kunnen volgen in het land van herkomst. De gemachtigde heeft zodoende op duidelijke wijze aangegeven waarom deze scholing geen buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het vage betoog van de verzoekers laat niet toe vast te stellen dat de geboden motivering niet afdoende zou zijn.

In de mate dat wordt aangehaald dat de verzoeker niet terug kan naar Macedonië terwijl de verzoekster niet terug kan naar Servië zodat de gezinscel bij een terugkeer zal worden verbroken, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“De advocaat stelt dat wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van een van de gezinsleden, er mag aangenomen worden dat de overige gezinsleden evenmin kunnen terugkeren. Verzoekers leggen echter geen bewijzen voor dat een van de gezinsleden niet kan terugkeren naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf, in casu Macedonië. Derhalve wordt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond. Alle leden van het gezin kunnen samen terugkeren naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

De verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat deze motivering niet afdoende zou zijn. De vaststellingen van de gemachtigde vinden steun in de stukken van het administratief dossier en de verzoekers tonen niet aan dat de beoordeling niet correct of onvolledig zou zijn.

De Raad merkt op dat de verzoekers in hun aanvraag geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden voor de verzoeker om de verzoekster te vergezellen naar haar land van herkomst en vice versa. Bijgevolg diende de gemachtigde hierover niet nader te motiveren. Waar de verzoekers nu voor het eerst melding maken van deze onmogelijkheid, nodigen zij de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort in het kader van zijn annulatiebevoegdheid. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)).

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

In zoverre de verzoekers tot slot nog aanvoeren dat de gemachtigde van hen direct en persoonlijk om bijkomende inlichtingen had moeten vragen, geldt dat het uiteraard aan verzoekers zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekers kunnen niet dienstig betwisten dat zij niet de redelijke mogelijkheid hebben gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze voor te leggen aan de gemachtigde. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat de verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen. De verzoekers tonen niet aan dat niet zo is, terwijl de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

Samenvattend wordt vastgesteld dat de verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd of dat de motieven van de bestreden beslissing zouden steunen op een foutieve of onvolledige feitenvinding of dat zij kennelijk onredelijk zijn.

De aangevoerde schendingen van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel, evenals de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voeren de verzoekers een schending aan van het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Zij betogen dienaangaande als volgt:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu menen verzoekers dat - niettegenstaande alle gegeven elementen van integratie in het Rijk, hun quasi 6 jarig gedoogd en deels legaal verblijf in België, de ernstige medische situatie van verzoeker, hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria dd. 19.07.2009, de schoolgang van het kind, de afzonderlijke nationaliteiten van verzoekers, de staatloosheid van verzoeker- de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

De Raad herhaalt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Het evenredigheidsbeginsel betreft een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel en hieromtrent gelden dezelfde principes.

In casu dient te worden opgemerkt dat de verzoekers, door de bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde buitengewone omstandigheden op summiere wijze te herhalen, op geen enkele wijze uiteenzetten waarom in casu zou moeten worden besloten tot een kennelijke wanverhouding zoals hierboven beschreven. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en onder verwijzing naar het eerste middel, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekers geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE